

[Hartvig Frisch.]

Opmærksomheden paa, hvad det vil sige, at vi skal tvinge disse Debatter frem i den Art Sager, maaske i Spørgsmaal, der kan være vort Land endnu langt vigtigere, end dette er i Dag.

Endelig vil jeg sige med Hensyn til de sørgelige Erfaringer, der er gjort, at der i Betænkningen er en dunkel Hentydning, som ærede Medlemmer, der ikke har været i Udvalget, maaske har kunnet være lidt vanskeligt stillet over for. Det er denne dunkle Hentydning:

„at man tidligere har set Eksempel paa, at Bemyndigelse givet i een Situation og under de til denne knyttede Forudsætninger er anvendt i en helt anden og under helt ændrede Omstændigheder“.

Kun naar man har været Medlem af Udvalget, ved man, at det, der her sigtes til, er den Anordning, ifølge hvilken Guldindløseligheden blev ophævet i September 1931. Det er det, der hentydes til her, og det skal være Eksempel paa, at man tør ikke give denne Regering Bemyndigelse. Ærede Medlemmer, naar vi endelig saa gaar ind paa det: denne Anordnings Anvendelse i det Tilfælde har end ikke nogen af Oppositionen bestridt Nødvendigheden af; man fandt det rigtigt, at den øjeblikkelig blev bragt i Anvendelse, da England gik fra Guldet. Desuden viser Tilfældet, at denne gamle Anordning, som man gravede frem, som man siger, netop udelukkende blev benyttet i et Tilfælde, som ogsaa Oppositionen erkendte nødvendigt. Det er derfor en meget uheldig Parallel, man her har villet anføre, som i Virkeligheden netop støtter det, at det er vigtigt, at en Regering i saadanne Spørgsmaal har Mulighed for at gribe ind, naar det er nødvendigt, som det i den Sag blev erkendt fra alle Sider.

Indlægget fra det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft var mere omfangsrigt end egentlig indholdsrigt, og det lykkedes efter min Mening ikke det ærede Medlem paa nogen som helst Maade at styrke den Opfattelse, at det skulde være et særlig nationalt Standpunkt at indtage, og at det overhovedet skulde være forsvarligt i et Spørgsmaal som dette at gaa den Vej at benytte Sagen til at rette et politisk Angreb mod en Regering, man ikke kan lide. Det ærede Medlem siger, at der gives Regeringen fuldt fornøden Handlekraft, men det ærede Medlem undlod at drage de Slutninger, som andre Nationer maa drage af den specielle Bemyndigelse, de Slutninger, vi ikke kan undgaa bliver draget.

Vi er ikke Herre over de Motiveringer, de lægger ind i det, og det kan ikke nægtes, at staaende over for at opfylde vor Forpligtelse har vi, hvis vi følger Mindretallets Indstilling, bogstavelig talt lagt det saa nær, at vi ikke kan undgaa, at man i Udlandet siger: Hvad ligger der bagved? Man søger en Fortolkning af denne Besynderlighed.

Saa siger det ærede Medlem, at vi „i Stedet for at rejse stor politisk Strid og skabe Strid“ o. s. v. Det er dog vidunderligt! Regeringen har fremsat et Bemyndigelsesforslag i Overensstemmelse med den Forhaandsdebat, der har været, har derefter over for saglige Indvendinger været parat til at gaa ind paa Indvendingerne og stilles saa over for, at Oppositionen vil tvinge den til en Formulering, som selve vor Udenrigsminister nu siger han ikke kan antage, af den simple Grund at den fra et dansk udenrigspolitisk Synspunkt er uantagelig, og at han under sit Ansvar ikke kan antage den. Det er dog et temmelig stærkt Stykke, at man saa fra Oppositionens Side vil drive Regeringen til at handle imod, hvad der er dens Ansvar.

Det ærede Medlem siger saa, at naar de andre Lande ikke har gjort, som det ærede Medlems Parti vil gøre, saa er det, fordi de ikke havde Brug for Bemyndigelsen. Nej, for de havde Bemyndigelsen. Dér fandt man det rimeligt at vise sin Regering den Tillid, at den maatte handle i et saa vigtigt Spørgsmaal.

Jeg har endelig et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, som jo i Aften optraadte i, hvad jeg vil kalde politisk Diplomatarakke, hvilket jo ogsaa anstod dette udenrigspolitisk vigtige Emne. Det ærede Medlem vilde over for mig sige, at naar jeg i min Tale forleden havde talt om Folkeforbundet som det eneste eksisterende internationale Organ til Fredens Opretholdelse, skulde jeg derved have overset Arbejdernes Internationale. Det ærede Medlem ved selv, at det er det kommunistiske Parti, det er hans nære Meningsfæller, der har sprængt Arbejdernes Internationale, som skulde være et saadant Instrument. Men desuden ved det ærede Medlem, at siden Fascismens og Nazismens Sejr er der Lande, som overhovedet ikke kan tages med i Betragtning, naar der er Tale om Arbejderinternationale.

Med andre Ord, naar man i Øjeblikket taler om et internationalt Instrument til Fredens Opretholdelse, maa man se den simple Sandhed i Øjnene, at Folkeforbun-